

Relat de Terror

Realitat o no...

Era cap als anys setanta, una universitària d'una vintena d'anys, més concretament vint-i-un anys. L'estudiant de biologia, tornava de festa sola, ja que les seves amigues es van voler quedar a la festa i ella no. La nostra protagonista era rossa amb cabells curts i llisos, tenia els ulls blaus, era pàl·lida, prima i amb un cos digne d'una revista. Es deia Alicia, més coneguda com l'Ali. Es dirigia del centre a la perifèria de Londres on hi havia el seu apartament. En un dels revolts abandonats, l'Ali va notar la presència d'algú, al principi, no li va fer cas al seu pressentiment. En aquell moment, es va penedir de marxar de la festa i no haver-se quedat amb les seves amigues.. L'Alicia va començar a accelerar el pas. Aquest esforç no li va servir de res, ja que l'home va començar a caminar més ràpidament, fins que es va apropar a l'Ali. Finalment, després de tot l'esforç que va fer per escapar, l'home la va atrapar. La va punxar al braç amb un líquid molt fort que t'adorm anomenat submissió química. L'Ali no va tenir temps de fer cap moviment i en menys d'un segon, es va desplomar a terra.

En despertar-se, l'Alicia es va sentir molt cansada, marejada, i amb la vista borrosa, tenia ganes de vomitar. Aquests símptomes són normals quan t'exposen a la submissió química. Estava en una habitació sense finestres, fosca, amb una llum penjant d'un fil, sense mobles, només amb un matalàs a terra i unes cadenes enganxades a la paret. L'Alicia no tenia ni idea d'on era. Era a Londres? Estava en el planeta Terra? L'Alicia s'estava començant a espantar, es va voler aixecar, però va ser incapaç de moure's. En adonar-se d'aquesta situació, l'Alicia va notar que el cor li va començar a batejar a mil per hora i va notar que es quedava sense respiració. Brusquement, un home alt, mal vestit, mal afaitat amb una aparença molt descuidada va entrar a l'habitació. L'home s'anomenava D.B. Cooper, el

depredador més conegut dels últims cinquanta anys. El D.B. Cooper, era un home sense ofici ni benefici, motiu pel qual, la seva parella l'acabava de deixar. L'Àlicia va sentir terror. Llavors, l'home va dir 'Si fas tot el que et dic et tractaré com una reina del contrari et castigaré'. Sense pensar-s'ho, l'Àlicia va respondre- 'Deixa'm tornar a casa, si us plau, no diré res!'- li va suplicar mentre pensava que el primer que faria sortint d'aquell lloc seria denunciar-ho a la policia. Ell es va girar d'esquena i li va llençar un mig somriure de reüll que li va glaçar el cos. Ni un gest ni un comentari i va marxar tancant la porta al seu darrere.

Els dies van passar i l'Àlicia cada vegada tenia més temor de poder sortir viva d'aquell dantesc lloc. L'Àlicia es va fer una rutina per no perdre el cap en aquella habitació fosca on el dia es confonia amb la nit. El seu millor amic era un rellotge que li van regalar els seus pares el Nadal dels seus vint anys. Es despertava cada dia a la mateixa hora i s'obligava a fer algun exercici d'estiraments per no perdre la musculació, i tot seguit s'arraconava entre les parets d'aquella cova. Aleshores entrava en Cooper que li portava l'esmorzar a les nou del matí, el dinar a dos quarts de dotze del migdia i el sopar a les vuit de la tarda. Havia establert una rutina que semblava no tenir fi. El menjar era vomitiu i moltes vegades fred, però ja no l'importava. En Cooper devia portar una altra vida donat que portava el menjar puntual com un rellotge. Això donava a l'Àlicia temps de respirar entre àpat i àpat.

Va arribar un moment que no s'atrevia a mirar cap amunt per no trobar-se amb la mirada directa del segrestador. Moltes nits, l'Ali cridava dins el seu cervell. Era un crit fort i mut. Cridava a la seva mare que, en la seva imaginació, apareixia al costat del seu llit i li explicava històries boniques, com quan era petita i tenia por perquè s'adormís. L'Àlicia començava a perdre el Nord, això era a causa de la soledat. En Cooper va arruïnar la llarga vida que li quedava amb tantes coses bones per viure, amics nous, viatges i feines que li quedaven per descobrir. L'Ali ja havia perdut el compte dels dies que portava atrapada en aquella situació fúnebre. Ja no tenia més esma per veure un forat de llum al seu desenllaç. Però, en Cooper, en algun moment d'aquest llarg segrest, va retrobar-se amb la seva exparella. Això es va traduir amb algun gest més humà envers l'Àlicia, el que la va alleujar una mica.

L'exparella encara dubtosa d'aquella relació, amb en Cooper, es mostrava desconfiada i un dia va descobrir el seu secret. En veure la situació que havia descobert li va dir que tornaria a casa amb ell si deixava l'Àlicia en llibertat en menys d'una setmana. Però al D.B. Cooper se li va ocórrer un pla... Va entrar precipitadament a l'habitació amb una moneda a la mà. El segrestador li va dir a l'Àlicia 'tiraré la moneda' si treus creu, alguna cosa bona etl passarà, si treus cara, el teu destí no serà tan bo', de cop, va tirar la moneda a l'aire i ... A l'Ali se li va parar el cor durant uns instants fins que va sentir un cop sord i va veure rodolar la moneda fins als seus peus. Ell s'acostà i l'Àlicia amb instint protector es va doblegar com una pilota amb els seus braços pensant que l'agrediria. Ell només volia recollir la moneda per veure quin havia estat el seu destí. I la moneda va parlar i va decidir que el seu destí seria bo. Es van quedar mirant-se i sense dir ni una paraula, en Cooper va passar la porta tot decebut i preocupat. Van passar uns dies i l'Àlicia ja havia perdut tota esperança perquè tot continuava igual. No entenia res del que havia passat.

Un vespre exhausta de tant patiment per la preocupació del joc de les monedes, es va adormir profundament. En despertar-se va sentir que algú la sacsejava, fins que va descobrir que era a l'interior d'una habitació d'hospital rodejada per les seves amigues. Tot havia estat un malson? Les seves amigues quan la van veure desperta ploraven d'alegria, ja que presagiaven el pitjor desenllaç que era veure com l'Àlicia no despertaria mai més del coma després d'haver patit aquella agressió. Els pares de l'Àlicia en veure-la desperta, van sortir corrents a buscar el metge en veure-la desperta. Tothom estava content i semblava com si en aquella habitació d'hospital es fes una festa.

Aleshores van entrar els pares i el metge que la tractava molt satisfet de la bona evolució que estava veient en la salut de la seva pacient. L'Ali sorpresa per tot el que veia, no es creia el que estava passant. Els seus ulls buscaven els ulls del metge desesperadament per saber el que li havia passat. L'Àlicia va demanar al metge que volia dir tot aquell enrenou, després del que havia viscut en aquella habitació del terror i com havia arribat en aquell hospital. El metge li va preguntar si havia notat alguna cosa ja que un dels efectes secundaris de la punxada de submissió química provocava la pèrdua temporal de memòria i creure estar en un lloc al que no se sap com s'ha arribat. Ella es va tornar

blanca i es va sentir com si no tingués sang a les venes i es va quedar pensant si tot allò que li havia passat va ser real o no...